

Als liefde het enige
medicijn is

Als liefde het enige
medicijn is

Suzanne van der Laan

Schrijver: Suzanne van der Laan

Coverontwerp: Suzanne van der Laan & Henriëtte Scharphof

ISBN: 9789402178203

© Suzanne van der Laan

Inhoud:	pagina
Dankwoord	6 - 7
Gedichtje	9
Hoofdstuk 1	11 - 14
Hoofdstuk 2	15 - 19
Hoofdstuk 3	21 - 24
Hoofdstuk 4	25 - 37
Hoofdstuk 5	39 - 52
Hoofdstuk 6	53 - 66
Hoofdstuk 7	67 - 79
Hoofdstuk 8	81 - 93
Hoofdstuk 9	95 - 110
Hoofdstuk 10	111 - 124
Hoofdstuk 11	125 - 147
Hoofdstuk 12	149 - 177
Hoofdstuk 13	179 - 181
Foto overzicht	183

Dankwoord:

Vele mensen zijn ons pad gekruist en waar mogelijk hebben wij hen natuurlijk in de eerste plaats persoonlijk bedankt. Toch kennen wij niet alle namen en omdat we niemand willen vergeten;

Dank aan:

- ♥ Mijn gezin, omdat zij de ruimte geven om dit verhaal te vertellen.
- ♥ Petra, jou kan ik niet genoeg bedanken!
- ♥ Wilfred, voor alle extra hulp.
- ♥ Sandra voor alle extra Sylvan dingetjes.
- ♥ Vrienden en vriendinnen die steeds weer een rots bleken te zijn.
- ♥ Alle mensen die ons gedurende de gehele periode gesteund hebben.
- ♥ Alle kinderen voor de prachtige kunstwerken en tekeningen.
- ♥ De mensen die nog steeds durven te vragen hoe het met ons gaat.
- ♥ Alle mensen die kaarten en cadeautjes hebben gestuurd.
- ♥ Een ieder die de kinderen bijgestaan heeft.
- ♥ Alle betrokkenen (ook extern) van de basisschool.

- ♥ De huisarts(en) en de assistenten van “onze” huisartsenpraktijk.
- ♥ Alle betrokken kinderneurologen en de artsen van alle andere disciplines, alle kundigen & verpleegkundigen.
- ♥ Alle CliniClowns.
- ♥ Alle betrokkenen van de verschillende revalidatie teams.
- ♥ Alle kindverpleegkundigen van de kinderthuiszorg.
- ♥ Een ieder die Sylvan een glimlach heeft gebracht.
- ♥ De broeders en zusters van de ambulancediensten.
- ♥ Onze uitvaartjuf en haar team.
- ♥ Een ieder die zich bezig hield met het papierwerk, aanvragen, wijzigingen en weer afzeggen van hulpmiddelen.
- ♥ Voor de fotoshoot: Cor Vredeveld.
- ♥ Voor het redigeren: Snowhawk & Ellen.

Belofte

*Toen liefde licht werd,
en vanuit de hemel
weerkaatste als een spiegel
van de zon.*

*Mijn huid verwarmde,
en alles oppoetste
tot het nieuwe leven glom.*

*En de spiegel
van het verleden,
brak in kleine stukjes
zo dat de stralen van de zon
verspreid werden over de wereld.*

*Het is,
en zal zo zijn
dat wat is gezaaid
ooit tot bloei zal komen.
En ergens in het universum
een schakering van dat licht,
zijn weg zal vinden
naar het morgen,
wat nu ontstaan is.*

Hoofdstuk 1

Maart

14 maart

Het is al laat op de avond wanneer ik me bedenk dat mijn zoon een externe week heeft voor zijn opleiding. Ik ben vergeten hem succes te wensen en stuur hem nog even een berichtje. Bijna tegelijkertijd gaat mijn telefoon:

"We hebben een enorm probleem hier!"

Ik hoor de paniek in de stem van mijn oudste. Ik voel direct dat het om zijn vader gaat. Heel rustig vraag ik wat er gebeurd is terwijl in mij de paniek toeslaat.

De vader van mijn zoon blijkt een hartinfarct gehad te hebben en hij heeft hem nog gereanimeerd. Ik slik een paar keer en haal diep adem en terwijl ik praat sluit ik mijn ogen.

Goede genade kind, je vader reanimeren...er schiet van alles door mij heen maar ik blijf naar hem toe heel rustig. Inmiddels hebben de ambulancebroeders het overgenomen en ik blijf korte duidelijke vragen stellen. We zijn best lang aan de telefoon en ik vraag steeds of er al iemand in de buurt is die hem op kan vangen maar hou hem aan de praat tot het zover is.

Ondertussen komt onze dochter uit bed; ze heeft mij horen praten en kijkt geschrokken. Ook zij weet dat dit telefoontje geen goed nieuws is.

"Bel mij zodra je meer weet."

Ik druk de telefoon uit en weet dat hun vader zal sterven. Ik kijk in de betraande ogen van onze dochter: ze is angstig, hoopvol, en toch, zij voelt het ook. Ondertussen leg ik alles uit wat besproken is:

"We wisten dat dit moment ging komen."

"Ja", zegt ze, "maar waarom nu, net nu het beter tussen ons gaat?" Mijn man en ik pakken haar stevig tussen ons in terwijl we wachten op meer nieuws.

15 maart

Rond 00:20 uur gaat de telefoon.

"En?"

"Papa is om 00:10 uur overleden." Hij klinkt sterk en zwak tegelijk. "Geef ons even de tijd, we komen eraan."

We huilen hier met z'n drieën heel hard, moeten echt even tot onszelf komen want we moeten nog een uur rijden eer we daar zijn.

Zachtjes maak ik ons kleine mannetje wakker. Hij is pas vijf en ligt nog prinsheerlijk te slapen.

"Kom liefje wakker worden, we moeten naar je broer."

Sylvan is gelijk klaarwakker want hij gaat heel graag naar zijn broer en zijn 'oom', want zo noemt hij de vader van mijn oudste kinderen altijd.

Ondanks dat we gescheiden zijn, zijn we altijd bevriend gebleven. Mijn ex-man was een bijzonder mens en mijn vriend, een grote mond maar een lief hartje en die altijd voor iedereen klaar stond. Mijn man zag hij als de tweede vader van onze kinderen en ons zoontje was voor hem zijn neefje. Natuurlijk zijn er wel wat dingetjes geweest, maar we konden altijd op elkaar rekenen.

Eenmaal aangekomen stappen we vrijwel gelijk uit de auto met wat familie die met mijn zoon uit het ziekenhuis komt. Ik zie mijn zoon zwalken terwijl hij loopt. Hij praat wartaal en eenmaal in huis leg ik hem op de bank. Ik streel zijn wang.

"Ga maar slapen lief, wij zijn er morgen weer."

Hij slaapt al snel in en ondanks het aanbod dat wij mogen blijven, laten we mijn dochter achter bij oma die daar ook woont en gaan wij weer naar huis.

De kinderen zullen de uitvaart moeten regelen en hoe moeilijk ook: zij hoort nu daar en wij horen daar niet bij. Zoals beloofd zijn we er de volgende dag weer. Ik besef dat onze dochter minderjarig is en ik dus degene ben die de erfenis af moet gaan handelen en dat valt niet goed bij de familie. Ik ben de begunstigde van zijn uitvaartpolis en ook die van zijn pensioen en ik snap dat dit voor hen moeilijk is, maar het geeft ook aan welke band wij nog hadden.

Zijn dood slaat in als een bom bij heel veel mensen: hij was immers pas achtenveertig. Ik heb altijd 'geweten' dat hij de vijftig niet zou halen en zei dat ook wel tegen hem. Dan haalde hij zijn schouders op en zei: "Dat zien jullie dan maar weer."

Bij de familie lopen de emoties al snel hoog op, maar de kinderen slaan zich er geweldig doorheen. Wat ben ik ongelofelijk trots op ze!

Er is veel te doen: er zijn openstaande rekeningen en alles moet worden verkocht, inclusief het huis.

Een minderjarige moet verplicht beneficiair aanvaarden en dus wacht mij de zware taak om dit in goede banen te leiden.

Ik kan onmogelijk van mijn zoon verwachten dat hij alles begrijpt en hij legt zijn vertrouwen bij mij, want mama weet alles, toch?

Deze mama heeft geen flauw idee, maar wil eer doen aan een man met wie ze twintig jaar samen geweest is.

Iemand die zich kapot gewerkt heeft, letterlijk, voor alles.

Nee, hij heeft niet alles goed gedaan, maar het was wel een goed en liefdevol mens en hij verdient het dat zijn nalatenschap tot op de laatste cent respectvol behandeld wordt.

Mijn zoon wordt liefdevol opgevangen in een gezin vlakbij het huis van zijn vader en mag daar zolang blijven als hij wil. Zijn studie loopt nog en hij wil echt daar blijven.

Samen zijn we druk met alles te verkopen en dat doet hem echt heel veel pijn, maar hij doet het wel. Zijn zusje heeft het enorm moeilijk met het verlies van haar vader en ondanks dat ik haar bij elk proces betrek, trekt zij zich steeds meer terug en richt ze zich op de paarden.

Ik heb geen tijd om te voelen: ik moet ongelofelijk veel telefoontjes plegen, papieren uitzoeken, fotograferen, veilig stellen, gesprekken voeren en boven alles de kinderen ondersteunen bij dit grote verlies.

Hoofdstuk 2

Juni

7 juni

Mijn man is gisteravond via de eerstehulp post opgenomen in het ziekenhuis. Hij had wat druk op de borst en tintelende armen. 's Middags zijn we bij de huisarts geweest en er is een hartfilmpje gemaakt, maar alles was goed. Hij werd alleen steeds beroerder, begon ook over te geven en kreeg overal pijn. Dus toch naar de spoedeisende hulp, over naar de hartbewaking, maar al snel bleek dat het zijn hart niet was.

Morgen om 11.00 uur heb ik een afspraak met de makelaar over de verkoop van het huis van mijn ex-man. Ik kan onmogelijk aan mijn zoon via de telefoon vertellen dat zijn tweede vader op de IC ligt en er is dus geen andere manier dan een uur te rijden om hem gerust te stellen en tegelijkertijd de makelaar erop aan te spreken dat er grote haast geboden is bij de verkoop. Ik vertel hem het hele verhaal, ook dat mijn man nu nog op de IC ligt en ik snel terug moet. Dat mijn zoon gespaard moet blijven en dat snel handelen belangrijk is. Ik vind gehoor en hij belooft mij alles uit handen te nemen. Ik stap weer in de auto en rijd rechtstreeks weer naar het ziekenhuis.

In de week die volgt:

Ze denken eerst aan een alveesklierontsteking, maar dat is het niet. De symptomen zijn nogal uiteenlopend, waardoor er geen duidelijk beeld is.

Ze verdenken hem iets later van de bof, nog iets later krijgt hij er een buikvirus bij. Zijn buik is enorm opgezwollen, hij is zo doof als wat en zijn tong is heel dik.

13 juni

Inmiddels heeft hij er ook nog een longontsteking bij; ik ben in de war, want ze schuiven alles op de bof en dat geloof ik niet, ik voel gewoon dat het niet klopt. Aan de andere kant zullen ze er toch wel verstand van hebben?

16 juni

Vandaag mocht hij naar huis en ik ben echt boos geworden, want hoe kunnen ze iemand die zo ziek is nou naar huis sturen? En die buik dan?

De zuster zei: "Nou als u dat persé wilt, geef ik uw man nog wel een klisma."

"Nee, ik wil hem niet mee naar huis en ik wil de arts spreken."

Helaas voor mij kreeg ik de mededeling dat de arts besloten heeft dat meneer ontslagen kon worden en daarmee basta.

Ik ben vanmorgen de huisarts in gaan lichten omdat ik die buik niet vertrouw. De huisarts komt morgen op huisbezoek.

Mijn man zwalkt nogal en reageert af en toe vreemd of zelfs helemaal niet. Het viel de zusters ook al op dat hij informatie niet volledig kan reproduceren, maar even in de gaten houden, want hij gedraagt zich echt vreemd.

Het zijn niet alleen de medicijnen en druppels die hij niet pakt, ook zichzelf wassen, voeding pakken enz.: hij doet gewoon bijna niks. In het ziekenhuis zijn ze ervan uitgegaan dat hij zichzelf wel onderhield, maar dat is niet

zo. Hij is echt wel ziek, dus ik zet alles voor hem klaar. Hij heeft steeds minstens drie mogelijkheden op tafel staan die hij kan pakken.

Wassen heb ik echt wat van gezegd vandaag, want hij stonk door alle zweetaanvallen, maar hij ruikt zelf niks. Ik was echt heel boos, dus hij is uiteindelijk wel in bad gegaan. Hij moet die drinkvoeding nemen, want verder krijgt hij nauwelijks iets binnen en als hij zijn ogen niet gaat druppelen wordt hij gewoon blind, want hij heeft geen oogvocht.

Ik motiveer hem de hele dag door, maar hij moet het zelf ook gaan doen. Verdorie, ik kan toch ook niet alles in de gaten houden.

21 juni

Vanmorgen: ik laat de huisarts een huisbezoek afleggen en wil dat mijn man doorverwezen wordt naar een maag-darm-leverarts. Die buik maakt geluiden als een gootsteen en druppelgeluiden, wat duidelijk hoorbaar is als je er naast zit. Hij knapt nog niks op, energie wordt alleen minder, ontlasting is vooral slijm. Vanmorgen dacht ik laat ik hem eens even wegen. In het ziekenhuis woog hij vorige week dinsdag 83,4 kilo. Nu weegt hij 75,8 kilo: dat is een verschil van 7,6 kilo.

Dus maar even afwachten tot de huisarts komt, maar het bevalt me niks en dat zeg ik pas een week. Ik ben zelf trouwens bijna net zo wit van vermoeidheid; rustig aan doen lukt niet echt zo. Ondertussen ben ik nog steeds met de erfenis bezig en heb ik een behoorlijk dwarse peuter. Ik snap het allemaal wel, maar ik ben ook maar een mens. En waar ik ook probeer opvang voor die kleine te regelen, het is zomervakantie en ik kan gewoon nergens terecht. Vanmiddag: de huisarts is er. Hij luistert goed naar de buik

en ook naar mijn geluidsopname. Die had ik voor de zekerheid maar gemaakt, want altijd als de dokter komt, hoor je net niet wat je moet horen. Het is een hilarisch moment. De vaatwasser is ook bijna klaar en die maakt eenzelfde geluid, waarop de huisarts mij aankijkt zo van: "Dat heb je toch niet opgenomen, hè?", dus ik schiet in de lach "Nee, echt niet."

De huisarts is het met me eens dat het zo niet door kan gaan en belt met de internist. We zijn er morgenochtend om 9.50 uur tussen gezet. Ik heb aangedrongen op een buikfoto en een MDL-arts (alweer) en zal dat morgen ook doen. We moeten er rekening mee houden dat hij weer opgenomen wordt en dus staat zijn tasje inmiddels klaar. Avond: De buik begint nu ook zichtbaar te bewegen en dat is ook pijnlijk. Verder vind ik hem best wakker.

22 juni

Vanmorgen naar de internist; die neemt het hele verhaal door en vertelt erbij dat hij nog niet zeker weet of hij mijn man op zal nemen (Hoezo niet??!!). De bof uitslag was inmiddels ook binnen en je raadt het al: hij heeft de bof nooit gehad.

Ik laat hem het afvoerputjes-geluid horen dat ik had opgenomen en vraag of het niet eens tijd wordt voor een scan en een MDL-arts. MDL-arts is niet nodig. Scan wel, ergens van de week.

U zegt?

Ik: "Als hij nu een gedeeltelijke darmafsluiting heeft, want daar lijkt het op en de buik wordt stiller, dan is hij toch onderweg naar een volledige afsluiting? Die scan kan toch nu gelijk?" Na een wat vreemde blik zonder antwoord zegt hij alleen: "Ik ga even bellen."

Zo gezegd, zo gedaan, door naar de röntgenafdeling en dan terug naar de internist voor de uitslag. Nou, dat plaatje was meer dan duidelijk: links een enorme berg lucht en net onder de ribben kan het er niet meer door. Nu dus wel opname en overdracht naar de MDL-arts, geen "Sorry meneer", wel een hand met sterkte. Aardige man verder hoor, maar jeetje, wat ben ik boos!

Tussen alle toestanden heen ben ik vanavond ook nog gebeld door de makelaar. Het huis van mijn ex is verkocht! Echt supersnel en daar zijn we erg blij mee, dan kan al het papierwerk afgerond, en de hypotheek afbetaald worden. Eindelijk even ademen.